

Aan het einde van een lange, kale weg staat een oud en grijs gebouw. De muren zitten vol scheuren, en onkruid groeit tot aan de kleine ramen. Boven op het gebouw staan een paar scheve letters, die bijna van het dak lijken te vallen. Het woord **'DIERENASIEL'** is nog net te lezen.

Door een van de raampjes kijkt *Jawistikhet* maar naar buiten.

DIËRENDIEJ

Jawistikhetmaar woont al jaren in het asiel. Haar grootste droom is om in een écht huis te wonen, net zoals haar vriendjes en vriendinnetjes. Maar niemand wil haar als huisdier hebben, en ze weet heel goed waarom.

IEHA-
AAA-
MAUW?

ieha-
mauw?

'Dat is
toch geen
huisdier!'

'Die komt
vast van
een andere
planeet!'

'Ik snap wel
waarom jij hier
verstopt zit.'

'Moet je horen wat een stem!'

'Ik heb
nog nooit
zoiets gezien.'

'Auw!
Mijn oren!'

'Wat een
gek beest!'

Truus, de eigenaresse van het asiel, weet na al die jaren niet meer wat ze met *Jawistikhetmaar* aan moet.

Ze wil het gebouw opknappen, maar *Jawistikhetmaar* eet zoveel brokken dat ze daar geen geld voor heeft.

Zo goed als ze kan, helpt *Jawistikhetmaar* Truus met alles wat er in het asiel moet gebeuren.

'Goedemiddag, Truus!' roept de caissière in de dierenwinkel.
'Laat me raden: de brokken van *Jawistikhetmaar* zijn op?'
Truus knikt sip en haalt haar laatste centjes uit haar portemonnee.

'Wat moet je toch met dat grote beest?' vraagt de caissière.
'Ja, wist ik het maar...' zucht Truus.

Daarom heet *Jawistikhetmaar* dus *Jawistikhetmaar*.